

Спомни си лѣтото въ онова крайбрѣжно градче на южна Италия, кждето сладко ядѣше, спокойно спѣше, защото тогава ядѣше по единъ пжтъ на день, спѣше кждето намѣри и се чудѣше, че има хора, които ядатъ редовно до насита и спятъ въ чисто легло колкото искатъ. Една вечеръ разтоваряха голѣмия параходъ „Изола Бела“, който идваше отъ Генуа. Накрая остана да свалятъ единъ голѣмъ роялъ. И той бѣше между наетитѣ преносвачи за рояла. Пренесоха го внимателно въ една вила въ края на града. Богати хора! Чудна работа! Какъ ли става това?

И сега още се учудва на всичко въ свѣта. Не може да свикне съ живота. И слънцето вчера му се стори ново и по-добро. Разбра, че никога нѣма да свикне съ живота, съ неговитѣ подробности, грубости, прелести. Всичко му е ново, чудно и интересно въ всѣки новъ день, за който той не знаеше кому да благодари.

Ето нѣ, и сега си мислѣше: какъ е по-добре— да си богатъ или беденъ, и реши, че най-добре е да си здравъ, спокоенъ и добъръ. Може би, не е така, но на това го научи животътъ, на това го бѣха научили страданията и смъртта на хората. Той бѣше видѣлъ много хора да умиратъ, едни следъ дълго боледуване, други най-внезапно, едни съ много мъжки, други най-леко, и за себе си не бѣше избралъ още нито една смъртъ. Животътъ на всѣко сжщество е благо, е нѣщо, а смъртта е нищо. Колко унизително е когато стоите и гледате трупа на единъ човѣкъ! Гордиятъ господарь, който се стреми къмъ висинитѣ и стига до глѣбинитѣ, нарежда докато е живъ, бори се съ облацитѣ и ето: дойде нѣкой день, та нѣколко клетки на сърдцето или